

FÒRUM JOAN ALSINA

de capellans de la diòcesi de Girona

www.forumjoanalsina.org
info@forumjoanalsina.org

ESCASSETAT DE CAPELLANS

L'escassetat del que habitualment s'anomenen vocacions religioses és un fet fàcilment constatable i acceptat per tothom. Potser caldria remarcar que, des d'aquesta perspectiva, ens trobem ja en una situació de migradesa per sota de límits raonables. Malgrat aquesta coincidència, quan es tracta d'analitzar, fer el diagnòstic i proposar camins de sortida, les conclusions són molt diverses.

Podríem presentar tres actituds fonamentals:

1.- Els que atribueixen la crisi a causes alienes: el materialisme, l'hedonisme, el relativisme... Proposen un reforçament de l'ortodòxia i un replegament a les trinxeres doctrinals dels concilis de Trento i Vaticà I. Per a ells l'acció més eficaç és intensificar les pregàries i rogatives perquè Déu ens atorgui aquest do tan preuat de les vocacions.

2.- Els que intenten posar-hi pedaços agrupant parròquies en els nuclis més grans o multiplicant els serveis sacramentals d'un capellà anant de poble en poble. Aquest sistema agrada molt a la jerarquia perquè no canvia res de l'estructura actual. En alguns llocs com al nostre bisbat, s'apunta cap a una participació més forta del laïcat en els llocs on no hi ha capellà, preparant-lo per animar cerimònies litúrgiques i Celebracions de la Paraula

3.- Els que pretenen substituir l'estructura piramidal actual per una església/comunitat que sigui el Poble de Déu, tal com diu el Vaticà II. Voldrien retornar als trets més genuïns dels ministeris i carismes que animaven les primeres comunitats cristianes. Cada comunitat tindria la persona escollida d'entre ells per presidir-los.

Després de tant de temps d'exercitar les dues primeres actituds sense aconseguir cap dels objectius previstos, estem convençuts que han fracassat rotundament i han fet evident el seu anacronisme, que han caducat irreversiblement. Es podria concloure que Déu no escolta aquest prec, perquè no són del seu grat.

Davant dels reptes que tenim sembla que l'Esperit no ha bufat per allà cap on ens entossudim anar. Ens convé, per tant, escoltar millor l'Esperit, discernir amb més cura els signes dels temps i aprofundir els punts de referència que ens ha suggerit de forma especial a través de la veu autoritzada del concili Vaticà II. El sentit de la fe de tota l'Església també empeny en aquesta direcció.

Tots aquests aires ens porten a recuperar l'experiència d'aquelles primeres petites comunitats que tenien molt clara la fita cap on avançar, malgrat els esculls i les limitacions amb què s'entrebancaven: maldaven per tenir un sol cor i una sola ànima, perquè ningú no visqués en la indigència (Actes 5 32-24) i perquè les vídues i els orfes tinguessin una llar. La seva manera d'acomplir el manament bàsic de Jesús era servir i compartir el que eren i tenien: la fe, els béns i les capacitats, el poder i els ministeris. En el Regne de Déu que anaven construint, encara molt tendre i feble, no hi havia senyors ni súbdits, primers ni últims, generals ni tropa. Havien entès que ningú no s'ha de fer dir mestre, perquè de mestre només n'hi ha un i tots els altres som germans (Mateu 23, 8).

No tenim pas constància que hi hagués oficis excloents ni funcions reservades a persones marcades en cerimònies rituals. Sant Pau insisteix molt en la diversitat de dons que l'Esperit distribueix a discreció per a l'edificació de l'únic Cos de Jesucrist. És la comunitat que reconeix aquests dons i els organitza per al seu creixement i maduració. Els serveis i ministeris no es legitimen per la crida i consagració dels jerarques, sinó per l'encàrrec de la comunitat, que sovint és ratificat pel bisbe o per l'apòstol.

La persona escollida presideix les celebracions eucarístiques en què s'exerceixen els diversos carismes (predicar, denunciar, discernir, compartir, interpretar...), tot garantint la pluralitat i la participació de tots en igualtat d'oportunitats. I, és clar, no hi havia discriminació ni incompatibilitat per raó de sexe o d'estat civil a l'hora d'exercir aquest ministeris.

Ara, que som a prop del Dia del Seminari, oferim aquestes reflexions a qui es senti interessat en el tema. Pot participar en el debat de moltes maneres: en la reflexió personal, en conversa amb els amics o enviant les aportacions al blog del Fòrum.

Les idees que avui s'ofereixen s'avenen plenament a les que han publicat fa poques setmanes un grup de teòlegs i teòlogues alemanys i que han rebut nombroses adhesions. També estan en la línia del pensament del teòleg Castillo i d'un document que fa temps van publicar un grup de dominics holandesos.

Fòrum Joan Alsina
www.forumjoanalsina.org
info@forumjoanalsina.org

Girona, febrer 2011